

Què cal fer davant les petites ferides

Per Dr. JOAN GRANELL ALFONSO

Es el meu propòsit donar, en línies generals, una orientació respecte al què cal fer davant les petites ferides, que com a tals, més d'una vegada no els donem importància, i les complicacions que esdevenen a la mateixa ens demostren, dissortadament, que la tenen. Aquí tan sols en referirem al que podríem anomenar **ferides casolanes**, és a dir, aquelles que per la llur petitesse no reben un tractament facultatiu immediat, i que tan sols les veu el metge quan s'han complicat, essent precisament per això, per evitar que puguin complicar-se, que donem aquest petit resum del que cal fer davant d'una ferida.

Ens ocuparem, en primer lloc, de les més freqüents dintre l'ambient familiar, que són les produïdes per instruments de tall o punxa, és a dir, ferides lineals i puntures, que rauen, la major part de les vegades, en mans i braços, essent freqüentment l'objecte vulnerant els ganivets o estelles de vidre. Generalment es tracta d'incisions cutànies i dels teixits cellulars subcutanis, netes, poc o gens anfractuoses, i per tant, sense recon, el que constitueix una avantatge, atès que no hi han recon que retinguin substància orgànica mortificada, que és un gran element per a la infecció. El seu principal perill està en la profunditat, ja que poden arribar a produir seccions tendinoses, amb la seva impotència subsegüent; essent indispensable el comprovar la perfecta movilitat de totes les parts del membre lesionat, per dessota de la ferida, i en el cas d'advertir la impossibilitat de realitzar un determinat moviment, pensar en l'esmentada secció tendinosa, i posar immediatament el pacient en mans expertes que curin del seu perfecte guariment. De no presentar-se tal cosa, aleshores es planteja el problema de què és el que cal fer: l'hemorragia que acompanya a tota ferida, generalment en aquests casos no té importància (recordi's que parlem de petites ferides) i una estona de compressió és suficient per eixugar-la, i si per dissort és abundosa per haver seccionat un vas gruixut i molt superficial, s'haurà de fer hemostàssia per constricció i conduir el pacient al facultatiu. Es costum freqüentíssim, que en produir-se aquestes ferides, la primera precaució és **desinfectar-la bé**, i a tal fi, la mestressa de la casa ja té el seu esperit d'herbes, o la pomada de curar ferides o la cataplasma que **va de primera**, etc. Res d'això és aconsellable. L'única precaució que havem de prendre és evitar la infecció, és a dir, l'arribada i penetració de gèrmens o microbis a la ferida, en la qual ja n'hi han de microbis, deixats per l'instrument productor de la mateixa, però que nosaltres no els podem treure, essent aquesta important funció reservada a les formidables defenses antimicrobianes que posseeix el nostre organisme: i aquestes defenses sí que els eliminaran, cosa que no faran ni l'aigua tal, ni l'esperit tal, que nosaltres hi posem per desinfectar, que si bé poden destruir algun dels microbis, no és menys cert que també destrueixen les cèl·lules dels llavis de la ferida, ocasionant la formació d'una zona de teixit inútil que s'haurà d'eliminar, retardant la curació i possiblement complicar-la. Per tant, el nostre esforç, s'ha d'orientar en el sentit d'evitar que hi arribin microbis, un cop produïda la lesió, i a tal efecte netejarem acuradament la pell dels contorns, encara que ens sembli neta, emprant per tal fi senzillament aigua i sabó, a ésser possible mitjançant un respall del tipus dels de netejar les ungles, amb

HIGIA
L'ART DE NETEJAR